

— Na látja. Erről van szó. De hát most már, méltóságod gyakrabban jelenik meg itt ugyebár? Légi veszély elmúlt.

*

Mari bandukolt. Rézsut szelte át a szeméttelapet. Nem nézett semmi után, hiszen a telepen semmi nem lehetett használható. El. Hová? Csak el. Valahova. Tul talán a városon, talán az országon, talán az egész mozgó léten, tovább. Őszi lila alkony, huhogó üzemek és nagy épületek. A gyárnegyed. Amott a kötőüzem, ahol dolgozott. S amott az apácák kolostora. Ott imádkozott. Mari mosolygott. Amott a bolondház, ahol bolondoznak szabadon, végérvényesen, akiknek foglalkozásuk, hogy bolondok és ebből valahogyan megélnek. Mari intett nekik. Amott a telefonközpont a kapcsolótáblákkal. Ezreket és ezreket kötnek össze, kik azt hiszik, van beszélni valójuk. Mari elnézőn fordította el a fejét. Amott a vegypapirgyár, ahol csinálják a kopirpapírt. Ismerte jól. Az irodában nyomkodják a lapok közé, hogy többször legyen meg ugyanaz. Olyan lila volt, mint ez a rét, ahol ő nyomkodta a száraz füvet és levelet, mintha át akarta volna kopirozni sorsát, hogy sok-sok ezer, millió példányban legyen meg ugyanaz. Ment, amig sötét nem lett. Egyre sötétebb, a késő éjjelben még egyre csak aprózta a szűnni nem akaró teret. A gyanus vidéken éles fülek lestek élő ember pénzére, rongyára, husára, amiye volt. De Marinak nem kellett félnie. Alig létezett. Sulytalan halk lépéseit nem hallotta meg senkise.

NE ADD FEL A REMÉNYT

Irtá: HERCZ GYÖRGY

*Ne ess kétségbe, amig lélegzel, amig látsz
Tested és lelked csak cipelje a keresztet
És ha megörzöd hitünk, az élet e drága kenyerét,
Átvergődsz a szükség havas tájain, hol az embertelenség
Fekete hollói riadtan röppennek fel előled,
Mikor megsuhogtatod majd vándorbotodat.*

*Ne add fel a reményt, míg szived dobogása gyorsul,
Ha a gyermekre gondolsz, ki még ártatlanul
Nevet valahol, vagy egy asszonyi kézre,
Mely megsimogatná lázas homlokod.
Eljön majd az ember, csak emlékéket ápold
Az éhes farkasok közt és a gyáva nyáj előtt.*

*A kiéheztetés utolsó óráiban, bekerítve,
Igy álmodom rólad, magányom kopár szigetén,
Eljövendő testvér és látom, amint okosan
Birtokodba veszed a földet s szeliden
Elosztod a réteket, az erdőket és a fák gyümölcseit,
Munkát teremtel, ruhát és lakást adsz, hogy azután
Szeretettel fogadd az idegen vándort,
Aki küszöböd előtt áll, bánattal és békével szívében.*